

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR GAVEN

OUDER GEWOONTE WORDEN IN ONS LAND tegen 5 December door jong en oud, van alle standen, gaven gegeven. Men heeft behoefte, eens een bijzonderen dag te hebben, waarop men zijn vrienden en bekenden kan verblijden en verrassen, maar niet minder, om aan armen en behoeftigen eens op een extra wijze aangenaam wél te doen. Het gaat dan niet zoozeer om gelden als wel om waar.

Nu zijn onze tijden niet gunstig om te geven, en men hoort dan ook hier en daar stemmen, dat zoo iets dit jaar moest achterwege blijven. Maar wij denken daar toch anders over; want behalve de schade, die men daardoor toebrengt aan handel en industrie, benadeelt men ook zichzelf, want er is in geven zulk een zaligheid gelegen; en het ontvangen is óók niet onaangenaam.

Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat men de tering naar de nering moet zetten, en dat men dus in crisistijden niet mag doen, wat men in voorspoedstijden met vrijmoedigheid zou verrichten, maar we gelooven toch niet, dat er ooit dagen kunnen zijn, waar men zich niet daadwerkelijk, om anderen te verblijden, een kleine opoffering zou kunnen getroosten.

We hopen dan ook, dat ditmaal evenals andere jaren — al zal het zeker op soberder wijze moeten geschieden — gedacht zal worden aan het verwekken van blijdschap in huizen en harten.

EVERT CORNELIS

is niet meer. In den ouderdom van slechts 47 jaar overleed hij te Bithoven. Zijn lichaam was ondermijnd door een nierziekte; er dreigde dus reeds lang wat nu werkelijkheid is geworden. Wat niet wegneemt, dat heel de muziekwereld van ons land door zijn heengaan als door een pijnlijken slag werd getroffen.

Deze dirigent-musicus, kunstenaar bij de gratie Gods, was een ootmoedig man. Hij beschouwde zijn talent als een gave, waarom hij alle eerbetoon afwees. Bij hem leefde waarlijk het „Soli Deo Gloria.“ Ir. van Heukelom zei zoo eenvoudig-schoon aan de groeve: „Onze hulde zoudt gij niet aanvaarden; aanvaard onzen dank!“

TEEKENEN DER TIJDEN

De „hongerrivier.“

VAN KIND AF KENNEN WE ALLEN DIE bekende, ontroerende geschiedenis van Jochebed, de moeder van Mozes, die haar kindje niet in de Nijl wilde werpen, hoewel de oppermachtige tegenstander van Jakobs zaad, de geweldige Faraö, zulks uitdrukkelijk bevolen had. 't Was eigenlijk 's konings tweede bevel reeds.

Het eerste was niet doeltreffend gebleken. Een Sifra en een Pua — geloovige vrouwen — hadden een spaak in het wiel gestoken. Eigenlijk was het zóó: de God der Hebreëen was tusschenbeide gekomen, want die twee vrouwen, die het leven der pasgeboren knapen moesten verstikken, vreesden God, en als iemand God wáárlijk vréést, dan stelt hij zich niet aan den kant van den vijand.

Omdat het eerste niet hielp, kwam het tweede bevel. En daarbij verdwenen tusschenpersonen, want het werkte „rechtstreeks!“ De eigen vaders en de eigen moeders

110

werden gedwongen, hun pasgeboren jongetjes in de doods-rivier te werpen! Een onmenselijk gebod; een bevel van satanischen oorsprong en met een satanisch oogmerk. *Want Gods volk moest worden uitgeroeid!*

Aan deze aangrijpende geschiedenis werden we herinnerd door het jongste bericht uit de bolsjewistische republiek.

In Nizjny-Nowgorod, de bekende Russische stad aan de Wolga, den zetel van het „Provinciaal Bestuur van Voedselvoorziening,“ is het besluit genomen, om strenge maatregelen te treffen bij het uitreiken van levensmiddelenkaarten aan kinderen en vóór kinderen. Men heeft er bepaald: kaarten voor zóóveel kinderen en méér niet! Niet de kinderen, die gebóren worden, maar die geboren mogen worden, zullen het getal kaarten aanwijzen. Die boven het getal zijn, vallen er buiten. De meerdere kinderen zullen eenvoudig moeten verhongeren. „Boventallige“ kinderen worden verwezen naar... „de Russische Nijl!“

Faraö, de geweldige tegenstander in Egypte, had zijn „doodsrivier,“ die de pasgeboren jongskens moest verzwelgen. Het oppermachtige Bestuursbesluit in Rusland heeft zijn verhongeringsmethode gereed gemaakt. Niet die leven, zullen verhongeren; ook niet die leven mógen, zullen vergeten worden. Maar die niet mógen leven, niet mógen geboren worden, en die dan tóch geboren worden en dan tóch leven moeten, die zullen van het Bestuur niets ontvangen. Voor die dreigt de grimmige verhongering, de „hongerrivier.“

Het onbarmhartig, despotisch Bestuursbesluit komt eigenlijk neer op een voorschrift, dat den omvang van het gezin regelt. Natuurlijk zal er „mede worden gerekend.“ Want het is in den waren zin van het woord een levenskwestie. Het gaat om „leven“ of „niet leven“. Het machtige besluit — hier zien we nu eens heel duidelijk de macht van de Organisatie! — staat als een stok achter de deur in elk gezin? Ach wat! Géén gezinnen meer! Het heiligste wordt met voeten vertreden!

Zullen er in Rusland Amrams en Jochebeds zijn?

Mozes' ouders „vreesden niet het gebod van den koning.“ Want zij hielden rekening met God! Hun pasgeboren kindje vond een toevlucht in het van biezen gevlochten arkje. En later — want God was met deze ouders, en met hun kindje! — bleek er nog een Engelenwacht ter beschikking aanwezig te zijn tusschen het riet der doodsrivier!

God zal ook nú waken. Hij zal ook nú een toevlucht wezen voor ieder, die met Hem het wagen wil.

Hij is die God, die aan álle vleesch spijsz geeft!

Zijn goedertierenheid is immers tot in der eeuwigheid!

En als een vertroosting moge het woord uit een anderen Psalm in deze benauwde tijden den kinderen Gods in de ooren klinken: „De rivier Gods is vol waters.“ Zijn zegeningen vloeien mild voor elk, die op Hem vertrouwt! J. T.

DE OPGAANDE LIJN

10) DOOR J. SMELIK

IV.

Er is vanmorgen heel wat post gekomen. We hebben 't beiden druk met lezen: brieven van thuis, van oom Henri uit Haarlem, of liever van de nichten, van een Haagsche vriendin van Tine, een brief over kerkerzaadzaken, en een uit Indië, welken Tine op 't oogenblik zit te lezen.

Het is van een ouden vriend van haar vader, naar zij zoeven, toen ze er aan begon, vertelde, een gepensionneerd ambtenaar uit Weltevreden, die Indië niet kán verlaten, en in Bandoeng woont.

Een lang epistel schijnt het te zijn. Tine vliegt de regels door, en als zij het uit heeft, staan de tranen haar in de oogen:

„Een brief vol herinneringen aan vaders tijd in Indië, zóó aardig, zoo vol piëteit! Wat moet mijnheer Beintema veel van hem gehouden hebben!“

Het wordt haar weer te machtig, ze snikt het uit.